

Разбира се, само лѣтъ се проявява такъвъ животъ на острова. Зимѣ тукъ е всичко голо и мъртво. Мечката си спи спокойно въ легловището, птицитѣ си отиватъ и само вѣрнитѣ на отечеството си птици **зимородки**, яребици и еленитѣ се скитатъ усамотено по снѣжнитѣ полета, търсейки си оскжданата храна.

Изобилието на животни застава и човѣка да отива лѣтъ въ тази непривѣтлива страна. Тука се набиратъ цѣли пълчища риболовци отъ всички народи: англичани, нѣмци, холандци, испанци и руси, изтрѣбватъ голѣмо множество китове, и оттогава особено изгодно останало биенето на моржовѣтъ или на „кореместитѣ морски свинки“, както още ги наричатъ риболовцитѣ. Нѣкогашното изобилие на тѣзи животни и непродължителното врѣме, прѣзъ което е възможна ловидбата имъ, кара мнозина риболовци да основатъ въ ледения Шпицбергенъ малки колонии. Прѣдприемчиви хора отъ разни страни построили малки кжщички по брѣговетѣ на защитенитѣ отъ вѣтроветѣ заливи и топили въ грамадни котли китова и моржова лой. Животъ имало тогава въ пустинния островъ, но лошиятъ климатъ се показалъ непоносимъ за човѣка и между поселенцитѣ се явявала обща смъртностъ.

Множество надгробни камъни и грубо направени кръстове показватъ мѣстата, кждѣто сж погребени тѣзи смѣли хора, които се рѣшили да прѣкаратъ нѣколко мѣсеца на Шпицбергенъ. Капитанъ Буханъ намѣрилъ едни такива гробища и заповѣдалъ да разкопаятъ нѣколко гроба. Открило се, че тѣлата на умрѣлитѣ, може би, прѣди 100 години, се запазили напълно, като балсамирани, и даже облѣклото имъ не се никакъ измѣнило. Не ще съмнѣние,